

jeg har bedt om Ordet, er derfor ikke, fordi jeg har ønsket at sige noget om Forholdene herhjemme, men det er gaaet mig ligesom den ærede Ordfører, at jeg har noget ganske nyt at bringe frem i Sagen. Det er hverken fra Norge eller fra det engelske Parlament. Det kan jo være meget godt, at der er kommet et Lovforslag i Norge, men jeg tror ikke, at vi saa ubetinget paa ethvert Punkt skulle efterligne Norge, hverken naar de indføre ny Beskyttelsestold paa Landbrugsprodukter, eller naar de indføre tvungne Fagprøver i Haandværk. Vi skulle se kritisk paa, hvad de gøre, vi skulle tage det gode, men vi skulle ikke ubetinget sige, at fordi de have gjort noget i Norge, saa skulle vi gøre akkurat det samme. Naar den ærede Ordfører ikke i Dag bragte det engelske Parlament i Marken, er det maaske siden sidst gaaet op for ham, at der ogsaa i det engelske Parlament er noget, der — ja, det er et stygt Ord — hedder Valgflæsk, at det undertiden sker, at man stemmer for Ting, som man ved ikke blive til noget. Det kan det ærede Medlem være ganske overtydet om har været Tilfældet i denne Sag, og der har netop i de sidste Dage i det engelske Parlament været en anden Sag, hvor en stor Del ellers meget konservative Medlemmer have stemt for et Andragende fra, hvad der i England svarer til de samvirkende Fagforbund, om at faa forandret de Bestemmelser, der have virket saa tyngende paa de engelske Fagforeningers Virkemaade. Det var akkurat det samme, som det ærede Medlem oplyste forleden Dag om den af ham omtalte Sag, at Regeringen kun sejrede med et Flertal af 20 Stemmer, men det blev samtidig temmelig tydelig tilkendegivet, at Motivet ikke var fjernt fra det, at man troede, at der alligevel ikke blev noget ud af Sagen.

Det, jeg vilde meddele, det er fra selveste Australien, nede fra Ny Zeeland. Det engelske Blad „Times“ har i de første Dage af Maj Maaned, mest udførligt i Nummeret for den 5. Maj, indeholdt nogle Meddelelser om den tvungne Voldgifts Virkemaade og Resultater i Ny Zeeland. Det fremgaar af disse Artikler, som se meget objektivt holdte ud, og som synes at være meget upartisk skrevne, at det staaer meget daarligt med den tvungne Voldgift nede paa Ny Zeeland. Det viser sig, at Arbejdsgivere og Arbejdere ere lige misfornøjede med den. Jeg havde set Meddelelser om, at der ogsaa fra Arbejdernes Side var Misfornøjelse med den, og jeg

var overrasket der over, fordi det var mig bekendt, at disse Voldgifter gennemgaaende gik i Arbejdernes Favør. Det var min Ængstelse ved dem, ikke dette, at de gik i Arbejdernes Favør, men at man kom til at afsige Kendelser, som vilde vise sig meget vanskelige at gennemføre i det praktiske Liv. Men at just Arbejderne skulde være dem, der ogsaa vare misfornøjede dermed, det overraskede mig unægtelig noget. Men særlig i den paagældende Artikel i Times fik jeg Forklaringen. Det var den, at de Kendelser, som Voldgiften afsagde, viste sig umulige at gennemføre, og derfor bleve de aldeles ikke gennemførte. Ja, siger man, men der er Bøder for dette, høje Bøder, og maaske Fængselsstraffe for ikke at efterkomme Voldgiftsrettens Kendelser. Ja, det er sandt nok, men Livet er altid stærkere end Teorien og ogsaa stærkere end Lovparagraffer. Det gaar saaledes til, at naar der bliver fastsat en Minimalløn eller en Minimalarbejdsdag, dog særlig en Minimalløn — lad mig derfor holde mig til dette — i noget Fag, saa sige de paagældende Arbejdsgivere: Det kunne vi ikke betale. Men Voldgiftskendelsen siger: I skulle! Nej, vi gøre det alligevel ikke. Saa afskedige vi hellere de Folk, som ikke kunne tjene en Minimalløn, thi vi kunne ikke staa os ved at have en hel Del langsomme Arbejdere gaaende til høj Løn. Faktisk bliver dette det samme som at erklære Lockout i det paagældende Fag. Man forsøger at skride ind derimod, men Arbejdsgiverne sige: Den enkelte Arbejder maa vi have Lov til at afskedige. Vi kunne ikke afsætte Varerne til de Priser, som betinges af de Lønninger, som Voldgiftsretten fastsætter. Naar galt skal være, maa vi saa hellere holde op med at være Fabrikanter og importere Tingene fra Amerika eller Europa, det staa vi os bedre ved; selv med den høje Beskyttelsestold, vi have her, kunne vi ikke blive ved at være Fabrikanter. Om de have Ret eller ikke, skal jeg vel vogte mig for at afgøre, saa langt som Afstanden er fra Ny Zeeland til Kjøbenhavn, men det er sikkert nok, at det ikke kan nytte at binde det økonomiske Liv med Lovparagraffer paa den Maade, som en Lov om tvungen Voldgift vil medføre. Derom er jeg overbevist, og derom ere de Oplysninger, jeg har antydet nede fra Australien, talende. At ogsaa, som jeg antydede før, Arbejderne selv ikke ere fornøjede med magtesløse Valdgiftskendelser, der i Virkeligheden stille dem værre end ingen Kendelse, er